

L'encant de les nenes

Manel Dueso

Introducció / Isabel Marcillas-Piquer

TEATRE
bromera

Premi Eduard Escalante - XLI Premis Literaris Ciutat de València

ESCENA A

(L'espai està a les fosques. Es comença a sentir el JAUME en off. L'escena s'il·luminarà molt a poc a poc, una llum freda i tènue, que arribarà a la seva màxima intensitat al final de l'escena. Descubrim el JAUME estirat en un llit d'hospital i solitari al mig de l'espai. Té els ulls tancats, però no dorm. A prop del capçal del llit i asseguda en una cadira hi ha la ROSA, la seva dona. A la mateixa banda del llit, però als peus, hi ha la MARIA (la filla gran), dreta, i la LLUNA (la filla petita), asseguda al llit. A l'altra banda del llit hi ha la CARMÉ (la filla mitjana), dreta i una mica apartada. Assegut a terra i als peus del llit, hi ha el MARC (el net). A una certa distància hi trobem la MÒNICA, parella de la MARIA, i al seu costat el MARIO, parella de la LLUNA. Tots estan immersos en els seus pensaments. Som a l'època actual, 2020.)

VEU DEL JAUME.

Sé que ja és tard. S'ha fet tard. He fet tard.
La mirada perd tots els blaus
abocant-se per la finestra fins arribar al mar.

La immensitat del mar. Enllà.
I més enllà.
Infinit.
Les paraules que s'amunteguen en el buit de la boca
són tantes, que s'esgarrapen les unes a les altres
en un degoteig mut de sang.
I no soc capaç de parlar.
De dir.
De demanar perdó.
I hauria de poder.
Quan m'adormi sé que no hi haurà cap altre demà.
Ja està. Ja està. S'ha obert la porta del final.
Hi ha un ocell negre que no para de donar voltes
damunt del meu cap.
Aviat em clavarà el bec.
És el que ha de fer i no l'hi retrec.
No tothom deu tenir un ocell negre,
només els que hem fet carbó del nostre cor
i hem encès l'amor amb litres de benzina...
Altres deuen tenir ocells de colors
amb el bec menys esmolat.

*(Fa un so estrany, la ranera de la mort. Obre els ulls
i per un moment s'adona de qui l'envolta, es remou
en el llit, es tranquil·litza, continua amb els ulls
oberts sense mirar ningú.)*

Si en aquest món no existissin les dones
jo hauria esdevingut una petita illa mediterrània,

un escull, tot i que pedregós, fent de mare
a tants i tants peixos.
Cobejant-los en les meves esquerdes...
Però les dones existeixen,
i no sé tenir papallones blanques en el clot de la mà.
Els dimonis més carnals habiten entre els meus dits
i m'empenten cap el precipici.
La lluita contra el plaer és la lluita més difícil.
Impossible sortir-ne vencedor.

(La MARIA li fa un petó a la mà, fa un petó a la seva mare i se'n va amb la MÒNICA. La LLUNA sense dir res ni saludar a ningú va fins al MARIO, que l'abraça, i marxen. El JAUME plora.)

Que no soc guerrer i em pot l'olor de mató
de les cuixes tendres.
El color verge dels llavis per estrenar.
Em poden les mirades ingènues i atemorides...

(La CARME mira de fit a fit el seu pare amb cert menyspreu. Fa un gest de salutació a la seva mare. El MARC s'aixeca de terra, fa un petó a la seva àvia i marxa amb la CARME. La ROSA s'ha quedat sola amb el JAUME.)

Per què no puc dir res?
El plor m'ofegarà, però ara...
L'ocell negre ja m'ha foradat el cap.

Em devora el cervell, famèlic.
I encara els meus ulls s'omplen d'una única imatge...
La poma rosada sota el ventre,
obrint-se com una magrana,
sucosa, cridant-me.
Cridant-me...

(Es comença a fer fosc. La ROSA s'aixeca i s'acosta al llit. Mira de fit a fit el JAUME.)

JAUME. *(Amb molt poca veu.)* Rosa, t'he estimat sempre.
Perdona'm. Rosa. La meva Rosa. Ens han deixat sols.
Rosa...

(Fosc.)